

Hodowca gołębi rasowych, drobiu i królików

Biuletyn OZHDI w Bielsku-Białej
19 (2013)

Spis treści:

- Andrzej Liwczak, *Podziękowanie*, 3.
Manfred Uglorz, *Holenderski listonosz wystawowy*, 4-6.
Manfred Uglorz, *Mewka staroorientalna*, 7-9.
Karol Jasienica, *Kury z duńskiego podwórka*, 9-10.
Manfred Uglorz, *Hamburska*, 11-12.
Tomasz Klimczak, *Tzw. adenowiroza nie jest wywołana przez adenowirusa*, 12.
Nowości wydawnicze, 13.
Zdzisław Jakubanis, *Kanin-Hop w Lipsku w 2012 roku*, 13-14.
Andrzej Liwczak, *Nasza reprezentacja na wystawie w Lipsku*, 15-17.
Andrzej Liwczak, *Nasi hodowcy w Kielcach*, 18.
Ciekawostki z wystaw, 19.
Uznane rasy gołębi w Polsce, 20-24.

© - Okręgowy Związek Hodowców Drobego Inwentarza w Bielsku- Białej

Skład i opracowanie tekstów: Manfred Uglorz (Karol Jasienica)

Redakcja nie odpowiada za nadesłane teksty

**Zarząd Okręgowego Związku Hodowców Drobego Inwentarza w Bielsku
- Białej**

Andrzej Liwczak - prezes
Kazimierz Stachura - wiceprezes
Kazimierz Majer - skarbnik
Jan Furtacz - sekretarz
Grzegorz Koraczyński - członek

Zarząd Sekcji Gołębi Rasowych i Drobiu Ozdobnego w Bielsku-Białej

Przewodniczący: Andrzej Liwczak; zastępca przewodniczącego: Kazimierz Majer; sekretarz: Jan Zając; skarbnik: Kazimierz Frąc; członek zarządu: Robert Turała

Zarząd Sekcji Królików w Bielsku-Białej

Przewodniczący: Kazimierz Stachura; zastępca przewodniczącego: Grzegorz Koraczyński; sekretarz: Elżbieta Kubies; skarbnik: Jan Sidzina; członek zarządu: Marian Błachut

Adresy do korespondencji:

Andrzej Liwczak: email: andrzej.liwczak@interia.pl; Kazimierz Majer: email: KAZ2006@interia.pl; Stachura
Kazimierz: tel.502253976 , 33/8215701

Jeśli interesujesz się hodowlą gołębi rasowych, drobiu ozdobnego i królików, to zostań członkiem

**Okręgowego Związku Hodowców Drobego Inwentarza w Bielsku-Białej
- Sekcja Gołębi Rasowych i Drobiu Ozdobnego lub Sekcja Królików.**

Zebrania członków Sekcji Gołębi Rasowych i Drobiu Ozdobnego odbywają się w drugą niedzielę każdego miesiąca o godz. 10 w Bielsku-Białej (Wapienica), ul. Cieszyńska 388.

Zebrania Sekcji Królików odbywają się w każdą ostatnią niedzielę miesiąca o godz. 10 w Bielsku-Białej (Wapienica), ul. Cieszyńska 388.

Podziękowanie

Kierownictwo Sekcji Gołębi Rasowych i Drobiu Ozdobnego przy OZHDI w Bielsku-Białej dziękuje osobom zaangażowanym w ostatnim czasie w rejestrację dwóch nowych ras gołębi z grupy lotnych tj. roztoczańskiego wysokolotnego i rollera z Birmingham. Dzięki staraniom członków naszego związku: ks. prof. Manfreda Uglorza, Mieczysława Sroki i Jana Furtacza, a także przewodniczącego Kolegium Sędziów i przewodniczącego Komisji Standaryzacyjnej, gołębie tych ras mogą być już oceniane na wystawach. Jest jednak warunek, że prezentowane ptaki będą musiały mieć zaliczone loty konkursowe. Zostało to zapisane w obu wzorcach, w celu ochrony tych ras przed wyłącznie wolierową hodowlą.

Jednocześnie informujemy czytelników, że w poprzednim numerze naszego Biuletynu **niesłusznie przypisane zostały zasługi**, dotyczące rejestracji w/w ras, Południowo-Wschodniemu Klubowi Hodowców Gołębi Wysokolotnych. Klub ten nie przyczynił się do rejestracji tych ras, poza tym, że inicjatorami rejestracji tych ras byli członkowie tego klubu. W przypadku roztoczańskiego wysokolotnego (potocznie „murzyna”) przeprowadzono z Klubem konsultacje w fazie początkowej.

Informacja o rzekomych zasługach P-WKHGW została zamieszczona w naszym Biuletynie na podstawie mylnej informacji od Komisji Standaryzacyjnej, która już w numerze 57 czasopisma „Gołębie i drobny inwentarz” zamieściła właściwy opis w swoich komunikatach.

Andrzej Liwczak

Wspomnienie

W środę, 19 grudnia 2012 roku, we wczesnych godzinach rannych, w Mazańcowicach zmarł w 77. roku życia kol. Bronisław Paszek. Od dzieciństwa interesował i zajmował się hodowlą gołębi. Pasję hodowlaną wyniósł z rodzinnego domu. Jego ojciec był znanym w okolicy hodowcą gołębi rasowych.

W 1983 roku ś. p. Zmarły był współzałożycielem Okręgowego Związku Hodowców Drobego Inwentarza w Bielsku-Białej. Jako wieloletni członek zarządu brał czynny udział we wszystkich inicjatywach i poczynaniach związkowych. Za wkład w rozwój związku w 2002 roku został odznaczony złotą odznaką przez Polski Związek Hodowców Gołębi Rasowych i Drobego Inwentarza.

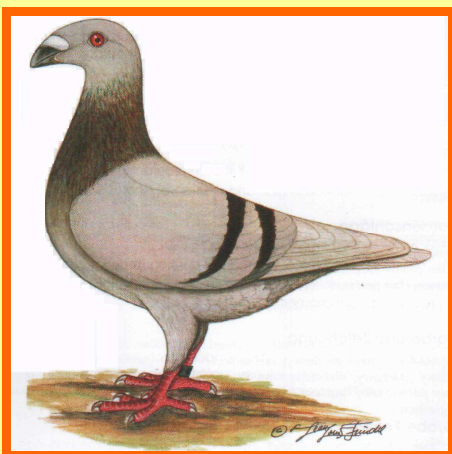
W ostatnich latach z powodu pogarszającego się stanu zdrowia przestał być czynnym członkiem OZHDI w Bielsku Białej, jednak zawsze interesował się wszystkim co dzieje się w związku. Nie zrezygnował jednak z hodowli gołębi i rasowych kur. Był przekonany, że wraz z nastaniem wiosny odzyska siły i zdrowie, i nadal będzie mógł cieszyć się ze swoich ptaków. Stało się jednak inaczej. Bronisław Paszek zachowany zostanie w naszej pamięci jako dobry kolega i hodowca.

Zarząd OZHDI w Bielsku Białej

Holenderski listonosz wystawowy

(EE 33) *Niederländische Schönheitstaube, Voyager de beauté Néelandsais, Dutch Beauty Homer*

Trochę historii

Na początku XX wieku w wielu krajach hodowcy gołębi rasowych pracowali nad wyhodowaniem odmian wystawowych gołębi pocztowych. Praca nie była łatwa, bowiem postawiono sobie cele, które całkowicie miały zmienić wygląd gołębia wyjściowego. Szczególnie duże wymagania postawili sobie hodowcy niemieccy. Postanowili, aby ich gołąb wystawowy w niczym nie przypominał gołębia pocztowego. Współczesny niemiecki wystawowy rzeczywiście prawie w niczym nie przypomina gołębia pocztowego. Hodowcy holenderscy takich wymagań sobie nie postawili. Ich gołąb wystawowy miał pod wieloma względami przypominać gołębia pocztowego. Nazwali swojego gołębia: *nederlandse schoonheids-postduif*.

Czerwonopłowy z pasami

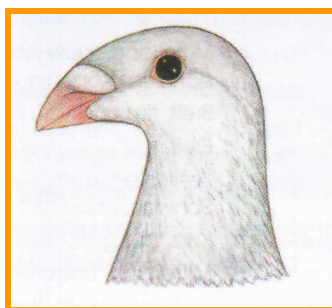
W polskim zbiorze wzorców nazywa się on: holenderski listonosz wystawowy (2011).

Opis budowy

Holenderski listonosz wystawowy jest gołębiem średniej wielkości, o poziomej postawie, bardzo mocnym, żywotnym i płodnym. Przy oceny tej coraz bardziej popularnej rasy na pierwszym miejscu bierze się pod uwagę budowę i postawę. Żywotność, siła i płodność, to są główne cechy holenderskiego wystawowego listonosza odziedziczone po swoich przodkach.

Na drugim miejscu bierze się pod uwagę kształt

i budowę głowy, która odróżnia holenderskiego listonosza od innych gołębi wystawowych, których przodkami były gołębie pocztowe. Głowa u holenderskich wystawowych jest noszona horyzontalnie. Linia głowy, począwszy od

dzioba aż po jej tylną część, biegnie łagodnym łukiem bez jakichkolwiek załamania. Patrząc z góry przednia część głowy tworzy trójkąt. Linia od końca dzioba w kierunku szyi powinna być pozioma i lekko łukowata, prawie prosta

Najwyższy punkt głowy znajduje się nad pomarańczowo-czerwonymi oczami. Jedynie u białych oczy są ciemne. Podobnie ciemne oczy są u szeków, których głowa jest biała. Oczy o żywym wyrazie obramowane są wąskimi brwiami, których kolor zależy od ubarwienia upierzenia. Brwi mogą więc być od koloru cielistego do ciemnego. Kształt i długość dzioba harmonizuje z łukowato wygiętą głową. Powinien być średniej długości i zdecydowanie mocny. Górna część dzioba tworzy z czołem łagodny łuk. U większości odmian barwnych dziób u holenderskiego listonosza jest ciemno rogowy, a jedynie u odmian żółtych jest rogowy, u białych i szeków z białą głową cielisty. Woskówki nie mogą powodować załamania łukowatej linii głowy. Muszą więc płasko przylegać do dzioba. Wymaga się, aby były w kształcie serca, podłużne, delikatne, gładkie i białe przypudrowane.

Dużymi błędami w budowie głowy jest zdecydowanie płaska głowa, zbyt krótki dziób, duże

woskówki, przede wszystkim wgniecenia między dziobem a czołem oraz dziobem a policzkami, które zniekształcają – patrząc z boku – linię głowy, patrząc zaś z góry klin, który tworzy dziób i czoło.

Niebieski szek

Głowa u holenderskiego listonosza osadzona jest na mocnej i średniej długości szyi, zwężającej się od ramion w kierunku głowy. Osadzona jest na szerokiej, dobrze umięśnionej i nieco wysuniętej do przodu pierści.

Niebieski grochowy

Plecy, skrzydła i ogon upodabniają holenderskiego listonosza wystawowego do współczesnego gołębia pocztowego, co nie znaczy, że nie ma żadnych różnic pomiędzy holenderskim listonoszem a typowym gołębiem pocztowym. Plecy powinny być szerokie, krótkie i lekko opadające. Podobnie ogon powinien być stosunkowo krótki, dobrze zwarty, a jego linia przedłużeniem linii pleców. Plecy przykrywają bar-

dzo szerokie i mocne skrzydła, spoczywające na ogonie. Nie sięgają one końca ogona.

Holenderskie listonosze wystawowe nie są gołębiami zbyt wysokimi, bowiem ich nieupierzone nogi są tylko średniej wysokości.

Z powyższego wynika, że za wadę uważa się długi i wąski korpus, a także wysoka postawa oraz opadająca linia pleców i ogona. Za błąd uważa się także wąską i niewypełnioną pierś.

Kolory i rysunek

Gama kolorów u holenderskich listonoszy wystawowych jest dość duża. Znane są jednobarwne, szymle i szeki. Jednobarwne występują w kolorze białym, czarnym, czekoladowym (dun), czerwonym (recesywnie), żółtym (recesywnie) i niebieskim. Niebieskie mogą być bez pasów, lub z czarnymi pasami, a także grochowe, ciemno grochowe, niebieskopłowe bez pasów, niebieskopłowe z ciemnymi pasami, niebieskopłowe grochowe, niebieskopłowe ciemno grochowe. Czerwone i żółte z genem dominującym mogą być czerwopłowe z pasami i bez pasów, czerwopłowe grochowe, czerwopłowe ciemno grochowe, żółtopłowe z pasami i bez pasów, żółtopłowe grochowe i, żółtopłowe ciemno grochowe.

Czarny

Wszystkie kolory u jednobarwnych powinny być czyste i równo rozłożone, a kolor na całym korpusie, także na plecach, brzuchu i udach jednako intensywny. Pasy powinny biec przez całe tarcze skrzydeł, być wąskie, możliwie równoległe biegnące oraz intensywnie kolorowe. Ważne jest, aby grochowe miały możliwie wyrównany rysunek. Czerwone i żółte z genem dominującym po-

winy mieć głowę, szyję i pierś czerwoną lub żółtą, brzuch nieco jaśniejszy, lotki i ogon jaśniejszy, bez lub z pigmentem koloru podstawowego. Czekoladowy (dun) powinien być równomiernie rozłożony oraz więcej lub mniej brązowawy. Ciemno grochowe powinny mieć na skrzydłach możliwie równomierny rysunek, a pióra bez lub z oblamowaniem.

Szymle występują w odmianie niebieskiej z czarnymi pasami, niebieskopłowej z ciemnymi pasami, czerwonopłowej z pasami oraz żółtopłowej z pasami.

U szymli bezwzględnie wymagane są pasy, a podstawowy kolor całego korpusu musi być pokryty jakby delikatną pleśnią. Cienie i duże skupiska ciemniejszych piór na tarczach skrzydeł uważane są za wadę.

Znane są **szeki** czarne, czekoladowe (dun), czerwone, żółte, niebieskie bez pasów, niebieskie z czarnymi pasami, niebieskie grochowe, niebieskie ciemno grochowe, niebieskopłowe bez pasów, niebieskopłowe z ciemnymi pasami, niebieskopłowe grochowe, niebieskopłowe ciemno grochowe, czerwone dominujące, czerwonopłowe z pasami i bez pasów, żółte dominujące, żółtopłowe z pasami i bez pasów, żółtopłowe grochowe, żółtopłowe ciemno grochowe. U szeków kolor biały z pozostałymi kolorami powinien występować możliwie w stosunku 50 : 50 procent. Dopuszczalny jest jednak stosunek 30 : 70 procent. Gołębie z pojedynczymi piórami białymi nie są uznawane za szeki.

Warto wiedzieć

Obecnie pogłowie holenderskich listonoszy wystawowych jest dość duże, dlatego wskazana jest ostra selekcja. Hodowca dokonujący selekcji wśród swoich gołębi powinien pamiętać, że najważniejsza jest figura i postawa, następnie budowa głowy, kolor oczu i brwi, a na końcu kolor i rysunek. Jednakże pamiętać należy, że holenderski listonosz jest gołębiem wystawowym, przeto kolory nie mogą być niezdecydowane, rozmazane i mało intensywne. Z drugiej strony listonosze holenderskie powinny zachować dobrą sprawność lotową, dlatego ich upierzenie musi być dobrze rozwinięte, gładko i mocno przylegające, a lotki szerokie.

Holenderskie listonosze można hodować na otwartej przestrzeni, ale także w woliarach. Woliery powinny być jednak dość przestronne i wysokie. Boksy do gniazdowania także powinny być dość duże.

Holenderskie listonosze wystawowe są gołębiami dość płodnymi i dobrze troszczącymi się o swoje młode. Muszą otrzymywać dobrej jakości i urozma-

icone ziarno. Młodym nakładamy obrączki o średnicy 9 mm.

Żółty dominant

Czerwony dominant

Zdjęcia wykonał: Zdzisław Jakubanis
Artur Jakubanis

Manfred Uglorz

Mewka staroorientalna

(EE 726) Altorientalische Mövchen, Cravaté Oriental ancien, Old Oriental Owl

Trochę historii

Mewka staroorientalna została wyhodowana w Azji Mniejszej, prawdopodobnie w Anatolii (Turcja). Stąd w czasie ekspansji Turcji na tereny europejskie dostała się do Europy Południowej i Środkowej.

Dawniej była także hodowana na terenie Polski, głównie ze względu na związki Turcji z Polską, która na skutek rozbiorów utraciła status europejskiego państwa. Turcja jednak nigdy nie uznała rozbiorów Polski.

Kiedy mewka staroorientalna przywieziona została z Europy Środkowej do Niemiec i po raz pierwszy pokazana na wystawie w Norymberdze w 2006 roku, szybko stała się popularna nie tylko w Niemczech, ale w także innych krajach europejskich. Zachwycano się jej budową i pogodnym usposobieniem. Przede wszystkim doceniono jej troskliwość w opiece nad młodymi. Obecnie hodowana jest w wielu krajach europejskich.

Nie od razu została nazwana mewką staroorientalną. Zastanawiano się, czy jest to nowa rasa, czy też stara, tylko na nowo odkryta. Kiedy ustalono, że hodowana była od bardzo dawna na terenie Europy Środkowej i Południowej, prawdopodobnie od czasu tureckiej dominacji na Bałkanach, oczywistym stało się, że nie może być to nowa rasa mewek tarzowych. Uznano, że jest to stara rasa, tylko trzeba dla niej znaleźć odpowiednią nazwę. Nazwano więc mewkę przywiezioną z Europy Środkowej do Niemiec, w odróżnieniu do rozpowszechnionej w Europie mewki orientalnej, mewką staroorientalną.

Wielokrotnie była już mewka staroorientalna opisywana w literaturze gołębiarskiej. Po raz pierwszy opisana została w 8. numerze *Geflügel-Börse* w 2002 roku. W 2009 roku przyjęty został wzorzec mewki staroorientalnej i wpisana została na listę uznanych ras gołębi Federacji Europejskiej.

Od kilku lat znowu hodowana jest w Polsce. Dostała się do nas głównie z Niemiec, gdzie obecnie jest hodowana wszędzie u naszych zachodnich sąsiadów.

W zbiorze wzorców polskich znajduje się jej wzorzec.

Opis budowy

Pod wieloma względami mewka staroorientalna przypomina mewkę orientalną, jednakże jest od niej drobniejsza, bardziej ruchliwa, prezentująca wszystkie swoje wdzięki i zdecydowanie o piękniejszej postawie.

Mewka staroorientalna jest mniej niż średniej wielkości gołębiem. Ma krótki korpus, wysoko podniesioną postawę i pończoszki na nogach. Głowę zdobi dobrze ukształtowany czubek, sięgający wierz-

chołka głowy, której linia z profilu tworzy łuk. Dziób mniej niż średniej długości, koloru cielistego, u nasady mocny, dobrze zamykający się, tworzy z czołem mocno rozwarty kąt. Blade, nieco przysłonięte małymi piórkami brwi okalają ciemne oczy.

U mewek staroorientalnych szyja musi być stosunkowo krótka, mocna i lekko wygięta do tyłu, osadzona na szerokiej i dobrze wypełnionej piersi. Wyraźnie, tuż nad żabotem, który powinien być bogaty w pióra, widoczna pod dziobem jest niezbyt wyraźna żyła.

Mewki staroorientalne są dobrymi lotnikami. Mają skrzydła mocne, zwarte, zakrywające plecy, noszone na ogonie i nie krzyżujące się. Stoją na mniej niż średniej długości nogach z pończoszkami. A więc palce powinny być także pokryte drobnymi, krótkimi piórkami.

Zbyt wielki, długi, wąski korpus, obwisłe skrzydła, za płaski wierzchołek głowy i mało bogaty czubek, brakujący żabot i żyła, za krótki i opuszczony dziób – są dużą wadą w budowie.

Rysunek i kolory

Staroorientalne mewki mają kolorowe tarcze oraz ogon. Reszta upierzenia jest biała, wraz z od 5 do 12 lotkami. Aby nie było dużej różnicy między kształtem kolorowych tarcz, dopuszczalna jest tylko różnica 2 lotek między skrzydłami.

Dopuszczalne jest również nieco kolorowych piór w pończoszkach i na udach.

Staroorientalne mewki są satynettami, które mogą mieć lustra w sterówkach lub oblamowany ogon. **Satynetty z lustrami w sterówkach** są czerwone z białymi pasami, żółte z białymi pasami, niebieskie z białymi pasami, niebieskopłowe z białymi pasami, brązowopłowe z białymi pasami, płowe koloru khaki z białymi pasami, czerwonopłowe z białymi pa-

sami, żółtopłowe z białymi pasami, czerwono łuskowate, żółto łuskowate, niebiesko łuskowate, niebieskopłowe łuskowate, brązowopłowe łuskowate, płowe koloru khaki łuskowate, czerwonopłowe łuskowate, żółtopłowe łuskowate. **Znacznie mniej jest odmian barwnych u satynettów z oblamowanym ogonem.** Znane są czarne, czekoladowe (dun), czerwone, żółte, brązowe, khaki, lawendowe i kremowe. Wszystkie oczywiście z oblamowanym ogonem. Rzadziej też są hodowane.

Obowiązkowo białe pasy powinny być równe i równoległe biegnące przez skrzydła, a u czerwonych i żółtych z wąskim kolorowym oblamowaniem. Satynetty łuskowate powinny posiadać ostrą i wyraźną łuskowatość w kształcie grota strzały, jak i wąskie, kolorowe oblamowanie. Czerwono i żółto łuskowate nie mają oblamowania. Za bardzo rdzawe pasy lub łuski na tarczach, nieostre oblamowania, nie delikatne kolory i braki w rysunku są dużą wadą.

Podobnie jak u mewek orientalnych, tak też u mewek staroorientalnych jest pewien kłopot u niebieskich z białymi pasami. Nie zawsze białe pasy są dostatecznie czyste.

Warto wiedzieć

Mewki staroorientalne są bardzo żywotne, stale w ruchu. Nie zaczepiają innych gołębi. Najczęściej hodowane są w wolierach, w których mogą się znajdować inne rasy gołębi o niewielkich rozmiarach.

Mewki staroorientalne nie wymagają zbyt dużych boksów do gniazdowania. Miski gniazdowe nie powinny być zbyt duże. Rodzice dobrze wysiadują jaja i troskliwie opiekują się swoimi młodymi. Zdolne są znosić jaja przez cały rok. Nawet w zimie nie ma kłopotu z odchowem młodych. Jeśli otrzymają odpowiedni pokarm, a więc niezbyt duże, ale urozmaicone ziarno, są w stanie bez większych

trudności wykarmić dwa młode gołąbki. Bez trudu połykają małe ziarna kukurydzy. Jeśli bezpośrednio po wykluciu młodych jest duża różnica w wielkości piskląt, wówczas ten mniejszy nie będzie otrzymy-

wał odpowiednio dużo pokarmu i raczej przeznaczony jest na straty.

Staroorientalnym mewkom nakładamy obrączkę nr 8.

Manfred Uglorz, fot. Autora

Kury z duńskiego podwórka

Podróżując przez Danię widać wszędzie pola obsiane zbożem, kukurydzą, grochem itp. Gospodarstwa rolne liczą często około 400 ha i więcej. Zazwyczaj są to gospodarstwa nastawione na jeden rodzaj produkcji. Ale są jeszcze gospodarstwa, gdzie na podwórkach których słychać pianie kogutów i gęganie gęsi.

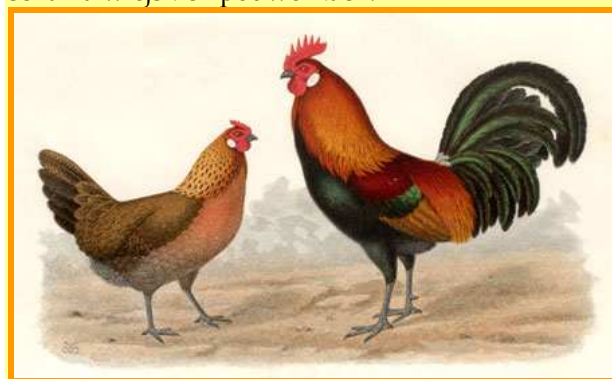
Na Półwyspie Jutlandzkim i okolicznych wyspach od wieków ludzie uprawiali ziemię i hodowali zwierzęta, chociaż była to wojownicza ludność (wikingowie), siejąca groźbę w pobliskich krajach.

Tu w Danii, jak się przypuszcza, już na początku ery żelaza hodowano kury, przywiezione z południa Europy. Dzięki selekcji wyhodowano kury odporne na trudne warunki pogodowe. Są one przodkami współczesnych duńskich ras kur, które w Królestwie Danii uznaje się za dobro kulturowe, podlegające ochronie. Prym wodzi Danske Landhøns – duńska wiejska (zagrodowa). Historia tej rasy jest zagmatwana. Można mówić o wiekach rozwoju i popularności tej rasy, ale też o recesji i zapomnieniu.

Duńska wiejska (Danske Landhøns) – to bardzo stara duńska rasa, powstała z kur przywożonych na Półwysep Jutlandzki i sąsiednie wyspy jeszcze przed czasami rzymskimi. Na skutek selekcji wyhodowano bardzo odporną na warunki pogodowe kure. Z biegiem wieków doszło do wielu krzyżówek z kurami przywożonymi tu z kontynentu. W połowie XIX wieku postanowiono wrócić do pierwotnej formy duńskiej zagrodowej. W 1878 roku powstało koło hodowców duńskiej kury wiejskiej.

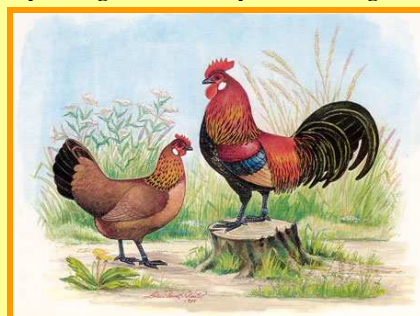
W 1879 roku po raz pierwszy została ona pokazana na wystawie. W 1901 roku ukazał się pierwszy wzorzec. W połowie XX wieku okazało się, że tak pieczołowicie odbudowana rasa jest prawie na wymarcie. Uczyniono wszystko, aby znowu zagrościła na wiejskich podwórkach.

To bardzo mocna i żywotna kura typu wiejskiego o bardzo dobrej wydajności. Kogut waży od 2000 do 2500 g, kura od 1750 do 2000 g. Ciężar jaja o białej skorupie wynosi około 55 g. Nie jest to więc duża rasa, ale pięknie prezentująca się na wybiegu, chętnie żerująca i ruchliwa.

Forma miniaturowa duńskiej wiejskiej wyhodowana została po 1950 roku. Waga koguta wynosi 800 g, kury 700 g. Jako waży około 30 g. .

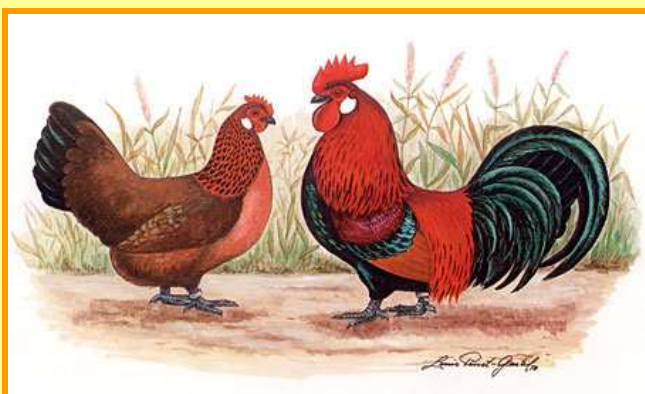

Ciekawą rasę stanowią kury przypominające niemieckie kury krótkonogie – Krüpper. Duńczycy nazywają ją – luttehøns. Nazwa pochodzi od genu (lutte – [luttegen]), który kura ta posiada. Jest to gen dominujący. Występuje on również u niemieckich kur krótkonogich, których ojczyzną jest Westfalia na północy Niemiec.

Duńska lutte jest heterozygotyczną rasą kur. Nie ma homozygotycznych osobników. Jeśli kogut i kura posiadają gen lutte, wówczas 25 % zarodków zginie w jajkach (allel lutte jest letalny), 25% kur będzie miało krótkie nogi (heterozygoty), 50 % kur będzie miało skoki normalne (homozygoty). Duńscy hodowcy łączą więc koguta z normalnymi skokami z kurami z genem lutte. Otrzymują wtedy około 50 % kur z krótkimi nogami (heterozygoty) i około 50 % z długimi skokami (homozygoty).

Kogut duńskiej lutte waży 2250g, kura zaś 2000 g.

Istnieje forma karłowata duńskiej lutte. Koguty formy karłowatej ważą 800 g, kury zaś 700 g. Jajo waży około 30 gramów.

Duńczycy mają też swojego narodowego karzełka – Håndtamme høns. (karzełek duński),

Wszystkie rysunki i fotografie pochodzą z www.danskelandhoens.dk

Karol Jasienica

Hamburska

Historia rasy

Prawdopodobnie rasa wywodzi się od kur o charakterystycznym cętkowanym upierzeniu, hodowanych w krajach przyległych do Morza Północnego. Tego typu kury hodowane były tam od wielu stuleci. W Anglii otrzymała nazwę hamburska, bowiem prawdopodobnie przywieziona została przez marynarzy z Ham-

burga. Nazwa ta przyjęła się w źródłach angielskich i niemieckich. Obecnie jest powszechnie używana we wszystkich krajach.

Charakterystyka rasy

To piękna rasa, o dumnym wyglądzie, o średnio wysokiej postawie, walcowatym tułowiu, podobnym do korpusu bażanta oraz o długim i bogatym upierzeniu. Kto raz zobaczył wysokiej klasy stadko kur hamburskich, ten na zawsze zostanie nimi urzeczony.

Charakterystyka użytkowości

Kury hamburskie są żywotne, płochliwe, doskonale latające, zdolne przefrunąć każdy płot. Przy odpowiednim podejściu do nich, można je oswoić i odpowiednio ukształtować ich charakter. Koguty są dość zadziorne, ale rzadko spotyka się takie, które atakują ludzi.

Hamburskie najlepiej prezentują się na trawiastym wybiegu, porośniętym krzewami i drzewami.

W małych kurnikach i wolierach koguty niszczą sobie pióra w ogonie (sierpówki).

Waga koguta wynosi od 2000 do 2500 gramów, kury od 1500 do 2000 gramów (dla białych, niebieskich i srebrnych cętkowanych), dla pozostałych odmian barwnych kogut i kura są nieco lżejsze od 1500 do 2000 gramów, kura od 1000 do 2000 gramów.

Nieśność roczna nie jest zbyt wysoka, wynosi bowiem około 160 jaj rocznie, o wadze od 48 do 50 gramów. Skorupka jaj jest biała.

Opis budowy

U kur hamburskich **tułów** jest noszony poziomo, w typie korpusu bażanta i jest stosunkowo długi i walcowaty. **Pierś** powinna być lekko wysunięta do przodu. Wielkość **głowy**, osadzonej na średniej długości szyi, bogatej w pióra, musi być proporcjonalna do całego korpusu. Hamburskie mają **grzebień** różyczkowy, mocno i szeroko osadzony na głowie, z przodu dosyć szeroki, ku tyłowi zwężający się, kończący się długim, prostym i walcowatym w kształcie kolcem. Górna część grzebienia aż do kolca, pokryta jest równomiernie czterorzędowymi,

małymi mięsistymi perełkami. U kury grzebień jest uboższy. Także zausznicze u kury są mniejsze niż u koguta, który musi być obowiązkowo biały.

Fot. Marek Uglorz

U koguta **ogon** jest długi, o bogatym i pełnym upierzeniu. Szerokie sterówki, sierpówki długie, szerokie, dobrze wygięte i zaokrąglone. Ogon z tułowiem tworzy mocno rozwarty kąt, a przejście linii grzbietu w linię ogona płynne i łagodne. U kury ogon jest zwarty, jednakże tak, aby widoczne były

prążki lub czarne kropki. Duże i małe pióra na pokrywie ogona są u kury lekko wygięte.

Hamburskie mają **skoki** średniej długości, o delikatnych kościach, łupkowo-niebieskiego koloru, u czarnych i niebieskich mocno ciemne.

Odmiany barwne

Hamburskie występują w wielu odmianach barwnych, między innymi: białej, czarnej, niebieskiej, złocistej czarno cętkowanej, srebrzystej czarno cętkowanej, prążkowanej czarno złocistej, prążkowanej czarno srebrzystej, niebieskiej złocisto prążkowanej, jastrzębatej.

Forma miniaturowa została wyhodowana w Anglii i Holandii.

Waga koguta 700 gramów, kury 600 gramów.

Nieśność roczna wynosi około 120 jaj o wadze 30 gramów.

Manfred Uglorz

Zdjęcia nie podpisane: www.huenerwelt.de

Weterynaria

Tzw. adenowiroza nie jest wywołana przez adenowirusa

Najnowsze badania wskazują na to że głównym czynnikiem etiologicznym tzw „choroby młodych” jest cirkowirus, a nie jak się powszechnie uważa adenowirus.

Okazuje się, że po przeprowadzeniu badań wirusologicznych adenowirus został wyizolowany od zaledwie 4% chorych gołębi, podczas gdy herpeswirusa izolowano w 20% przypadków, a cirkowirusa w 100%.

Nie zmienia to faktu, że tzw. choroba młodych znana pod nazwą YPDS (zespół chorobowy młodych gołębi) jest największą zmartwą hodowców. Gdyż do wybuchu tej choroby dochodzi najczęściej tuż przed lotami gołębi młodych albo po pierwszym locie.

Niestety nie ma skutecznej profilaktyki tej choroby, pewien sukces można osiągnąć regularnie stosując immunostymulatory takie jak Inmunair, beta-glukan, czy lewamisol.

Błędem jest profilaktyczne podawanie antybiotyków, nawet kiedy producent podaje, że lekarstwo jest przeciwko adenowirozie.

Postępowanie takie w żadnym wypadku nie chroni przed wybuchem choroby a tylko niepotrzebnie uodpamnia bakterie przewodu pokarmowego w związku z czym z roku na rok coraz trudniej leczyć tą chorobę.

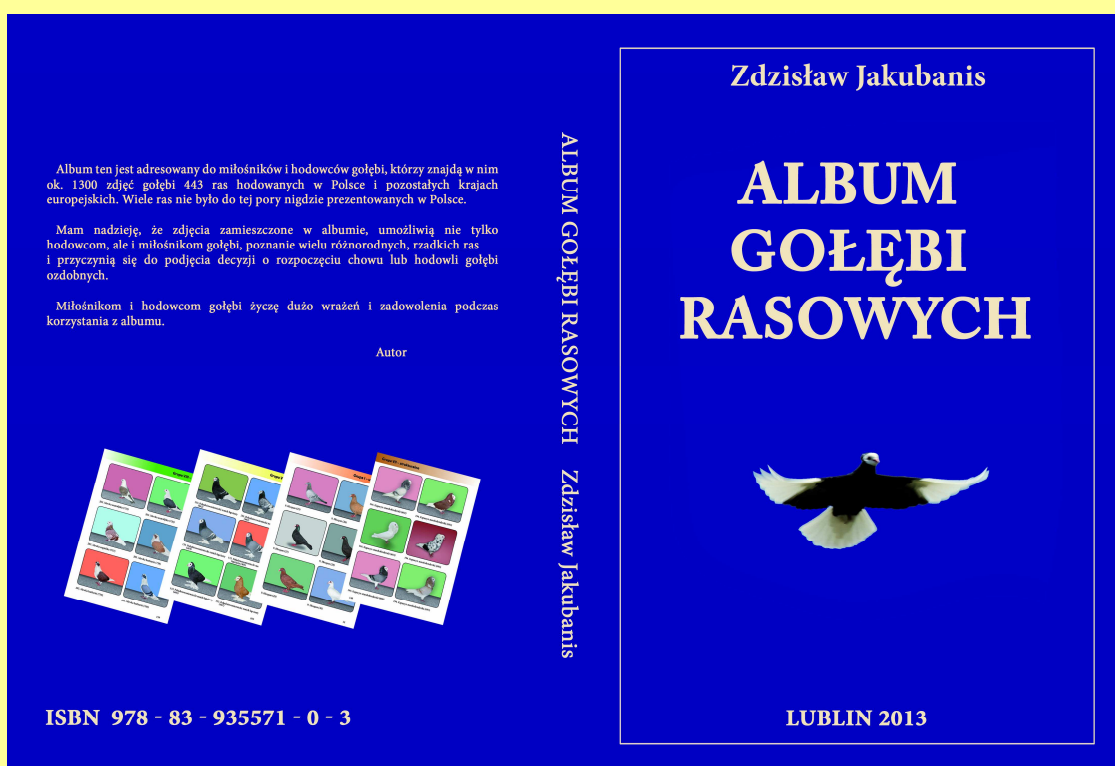
Do wybuchu choroby dochodzi najczęściej wówczas, kiedy gołębie

- nie przekroczyły siódmego miesiąca życia,
- (gołębie powyżej siódmego miesiąca życia chorują rzadko),
- zakażone są cirkowirusem (jest najczęściej bezobjawowe i dotyczy praktycznie wszystkich hodowli),
- poddane zostały dużemu stresowi, np.: lot, niekorzystne temperatury.

W leczeniu stosuje się elektrolity, sodiazot oraz immunostymulatory. Antybiotyki podaje się osłowno, aby nie doprowadzić do posocznicy wywołanej przez bakterie *escherichia coli*. Niestety ogromna lekoodporność tych bakterii sprawia, że trzeba podawać naraz trzy, a nawet cztery różne antybiotyki. Przyczyna lekoodporności tych bakterii jest podawanie takich „miksów” profilaktycznie przez jeden lub dwa dni.

Lek. wet. Tomasz Klimczak

Nowości wydawnicze

Wstęp (do Albumu)

Sięgamy po aparat fotograficzny i zaczynamy robić zdjęcia...Kierujemy się wówczas własnymi zainteresowaniami i zwykle pragniemy uwiecznić uroczystości rodzinne lub utrwalić wrażenia z podróży. Potem szukamy ciekawszych, bardziej ambitnych tematów.

W moim przypadku, takim tematem były między innymi gołębie rasowe. A stało się tak dlatego, że zarówno gołębiami, jak i fotografią, interesowałem się od najmłodszych lat.

Gołębie rasowe są trudnym obiektem do fotografowania. Niektóre rasy są spokojne i zrównoważone, inne – ruchliwe, a jeszcze inne – nerwowe i płochliwe. Dlatego zrobienie dobrego zdjęcia wymaga czasu i wielu prób. Tym niemniej są one ciekawym i wdzięcznym obiektem do fotografowania, a ilość ras hodowanych i zarejestrowanych w Europie dochodzi do tysiąca. Nie sposób zatem wyczerpać wszystkich możliwych tematów i skompletować zdjęcia ras gołębi, hodowanych w Europie.

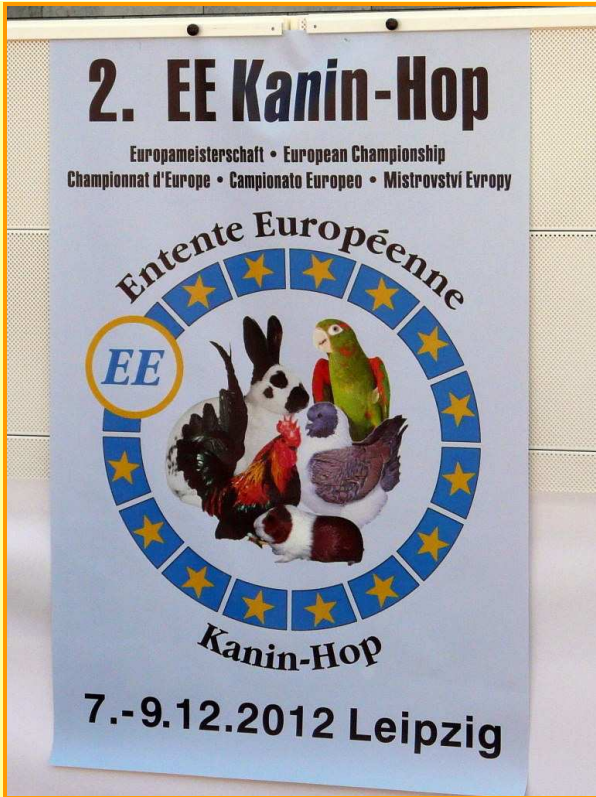
Na rynku wydawniczym dotychczas nie ukazała się pozycja, która byłaby albumem ze zdjęciami dużej ilości gołębi rasowych. Zdjęcia zwykle są tylko dodatkiem do treści, która opisuje dane rasy, ich pochodzenie i hodowlę. Niniejsza książka ma zapęnić tę lukę, a Czytelnik znajdzie w niej zdjęcia wielu ras gołębi oraz ich odmian barwnych, w tym prawie wszystkich hodowanych w Polsce oraz niektórych ras hodowanych w innych krajach Europy.

Zachęcam wszystkich hodowców, by sami, lub przy pomocy znajomych fotoamatorów, uwieczniali na zdjęciach gołębie z własnych hodowli, zaś fotografów do fotografowania gołębi na wystawach. Na dużych wystawach można napotkać wiele ras gołębi, w tym niejednokrotnie rzadko spotykanych. Archiwizacja i publikowanie zdjęć gołębi posłuży celom edukacyjnym i pozwoli na zachowanie tej wiedzy dla przyszłych pokoleń.

Wszystkim hodowcom i miłośnikom gołębi, album ten polecam.

Autor

Kanin-Hop w Lipsku w 2012 roku

W Polsce prawie nieznanym jest sport związany z hodowlą królików, nazywany na zachodzie Europy i w Czechach – *Kanin-Hop*. Pomysłodawcy wzorowali się na skokach konia wierzchowego. W Kanin-

Hop miejsce koni zajęły króliki.

W czasie trwania międzynarodowej wystawy gołębi, kur i królików w Lipsku w 2012 roku zorganizowano konkurs skoków kró-

lików.

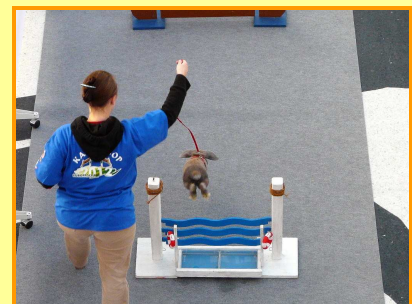
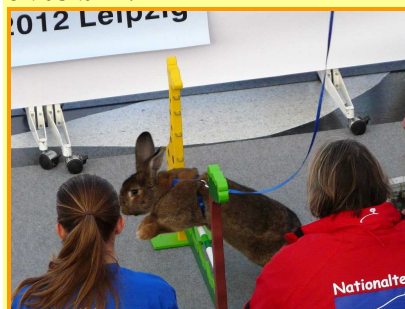
W konkursie wzięło udział około 50 osób. Były osoby, które prezentowały skoki więcej niż jednego zwierzęcia. Samych zwierząt mogło być około stu, tyle bowiem było przygotowanych przez organizatorów klatek dla królików. Wśród uczestników przeważały dziewczęta w wieku ok. 15 lat, ale byli też mężczyźni w wieku dość dojrzałym.

Każdy uczestnik otrzymał niebieską koszulkę, na której na plecach umieszczone było logo zawodów, a z przodu po lewej stronie znajdowała się flaga

kraju oraz imię i pierwsza litera nazwiska uczestnika. Zdecydowanie przeważali Niemcy, ale byli też Szwajcarzy, ubrani w gustowne, odpowiednie do charakteru zawodów kurtki, a także reprezentanci z innych krajów, w tym z Czech.

Byli także reprezentanci z innych krajów, w tym z Czech. Pierwszego dnia były przygotowane dwa liniowe torze przeszkód, na których zawody odbywały się równolegle. Drugiego dnia, zawody odbywały się w jednym miejscu, a przeszkody były ustawione na krzyż, na obszarze mniej więcej 5 na 10 m, podobnie tak mniej więcej jak na zawodach z udziałem koni. Drugiego dnia miała miejsce dekoracja osób, których króliki zwyciężyły w konkursie. Trzeciego dnia także odbywały się zawody na torze liniowym.

Zawody były sponsorowane przez co najmniej dwie firmy. Ogólnie cieszyły się dużym zainteresowaniem zwiedzających, ale dopiero drugiego dnia, kiedy zawody odbywały się na środku hali, a nie na torach między klatkami, skąd niewiele było widać. Udane starty niektórych zwierząt były nagradzane oklaskami.

Tekst i fot. Zdzisław Jakubanis

Nasza reprezentacja na wystawie w Lipsku

Okręgowy Związek Hodowców Drobnego Inventarza w Bielsku-Białej skupia w Sekcji Królików 20 hodowców zajmujących się hodowlą tych zwierząt w różnych rasach. Według statystyk prowadzonych przez PZHGRiDI plasujemy się od dwóch lat na I pozycji w rankingu ilości zarejestrowanych królików, spośród 30 zrzeszonych organizacji (993 szt. w 2010 r. oraz 1417 szt. w 2011 r. na 5053 szt. ogółem). Nie tylko ilością zarejestrowanych zwierząt może się poszczycić Sekcja Królików, ale przede wszystkim bardzo dobrymi osiągnięciami hodowlanymi. Sekcja skupia w swych szeregach wielu członków posiadających własne, zarejestrowane fermy hodowlane, objęte oceną wartości użytkowej i hodowlanej przez Krajowe Centrum Hodowli Zwierząt, podległe Ministerstwu Rolnictwa. Hodowcy bielskiej sekcji królików bardzo często prezentują swoje króliki na wystawach krajowych i zagranicznych, uzyskując najwyższe lokaty. Zdobyte trofea są dla nich nagrodą i wielką satysfakcją za trudy włożone w wyhodowanie i przygotowanie królików do wystaw. Oddają się oni swoim hodowlom z wielką pasją, z przyjemnością poświęcając wiele czasu na przebywanie wśród swoich pupili.

3 hodowców z naszego Związku zdecydowało się na wystawienie swoich królików na tegorocznej wystawie europejskiej w Lipsku. Wśród 86-ciu zwierząt reprezentowanych przez polskich wystawców nasi członkowie eksponowali w sumie 24 szt. w rasach: belgijski olbrzym szary, nowozelandzki biały i kalifornijski czarny. Nie były to dla nich pierwsze wystawy tej rangi, z których przywozili już cenne trofea. Mieli więc nadzieję, że pomimo wielkiej rywalizacji i tym razem im się powiedzie, czego koledzy z OZHDI w Bielsku-Białej szczerze im życzyli.

Poniżej prezentujemy naszych wystawców. Nie sposób w kilku zdaniach opisać ich hodowle. Postaram się jednak przybliżyć ich sylwetki i pasję, którym się oddają.

Grzegorz Koraczyński – członek Zarządu OZHDI w Bielsku-Białej, v-ce przewodniczący Sekcji Królików. Prowadzi reprodukcyjną fermę królików S-93 od 1993 r. W początkowym okresie oprócz Belgijskiego olbrzyma szarego hodował inne rasy jak: nowozelandzki czerwony i biały, baran francuski, olbrzymi srokacz. Szybko jednak doszedł do wniosku, że aby odnosić sukcesy hodowlane musi skupić się na jednej rasie. Wybrał belgijskiego olbrzyma szarego (BOS). „Jest to bardzo okazała i efektowna rasa, prawdziwe króliki” – mówi o nich.

Pan Grzegorz prowadzi swoją hodowlę wzorowo. W wolnostojącym, pięknie i funkcjonalnie urządzonego budynku przebywa stado liczące około 100 szt., w tym 30 samic rozplodowych. Uderza przede wszystkim wzorowa czystość, a króliki znajdują się w doskonałej formie. Aby to osiągnąć hodowca po-

święca im cały swój wolny czas, wkłada wiele serca w to, co robi. Króliki są jego żywiołem. Dba o zapewnienie swoim pupilom różnorodnej i pełnowartościowej karmy, stosuje obowiązkowo pasze soczyste, nie mówiąc o częstym czyszczeniu klatek i wymianie wody. Szczególną wagę przywiązuje do regularnych szczepień swoich zwierząt. Przygotowywanie królików do wystaw rozpoczyna co najmniej 2 tygodnie przed pokazem. Pielęguje codziennie okrywę włosową przez szczotkowanie specjalną rękawicą, przycina pazurki, przyzwyczajają do pozowania na wystawach.

W królikarni znajduje się pomieszczenie pełne pucharów i statuetek. Kolekcja zdobytych trofeów wygląda naprawdę imponująco. Nie sposób opisać wszystkie sukcesy na wystawach, ale najcenniejsze to:

- Champions BOS na Środkowoeuropejskiej Wystawie królików w Nitrze w 2007 i 2008 r.
- Champions BOS na Letniej Wystawie Młodych Królików w Nitrze w 2010 i 2011 r.
- Wyróżnienie za kolekcję BOS na Międzynarodowej Jubileuszowej Wystawie Belgijskich Olbrzymów w Weiden w Niemczech w 2011 r.
- Champions i v-ce champions BOS na Krajowych Wystawach Zwierząt Hodowlanych w Poznaniu w latach 2008 – 2011
- Lipski 2012– kol. BOS 383,5 pkt. (95,5; 96; 95,5; 96,5 EG4 0.1) 383,5 pkt. (96,5 EG3 1.0; 95,5; 95,5; 96).

Pan Grzegorz swoje zamiłowania stara się przekazywać synowi Bartkowi, który codziennie pomaga ojcu przy królikach. Pomimo młodego wieku może się już pochwalić swoją hodowlą zielononóżki kuropatwianej i pucharami zdobytymi na wystawach.

Pani **Elżbieta Kubies** jest sekretarzem Koła Królików OZHDI w Bielsku-Białej. Hoduje głównie barany francuskie i niemieckie srokacze olbrzymy.

Pani Elżbieta Kubies wyznaje: „Króliki hoduję już prawie 21 lat. Zaczęłam od hodowli wielorasowców. Po pewnym czasie zaczynałam hodować króliki rasowe. Hodowałam olbrzymy belgijskie, kalifornijskie, barany francuskie, wielkie jasne srebrzyste, ale najbardziej pasjonuje mnie olbrzym srokacz niemiecki. To trudna rasa do hodowli, bowiem nie łatwo wyhodować króliki z właściwym rysunkiem. Takie wyzwanie jest pasjonujące. Niewielu hodowców decyduje się na tą rasę, pozostawiając wiele miejsca dla takich "fanatyków" jak ja.

Najlepszym sprawdzianem – według mnie – są wystawy, tam mogę porównać stan mojej hodowli do innych i jak się mi wydaje, nie wypadam źle, a nawet całkiem przyzwoicie, biorąc pod uwagę to, że dopiero od trzech lat należę do OZHDI w Bielsku Białej i dopiero od tego czasu biorę udział w wystawach na których, udało mi się co nieco pokazać”.

Jej osiągnięcia za 2012, to:

Wystawa w Wieluniu (prestżowa)

- Champion – olbrzym srokacz niemiecki
- Champion – francuski baran żelazisty
- Champion – olbrzym srokacz niemiecki (PK)

Wystawa Królików w Bielsku-Białej –

- V-ce Champion olbrzym srokacz niemiecki
- Krajowa Wystawa Królików Młodych Mszczonów –
- Mistrz Kolekcji francuski baran szary
- Zwycięzca w rasie francuski baran szary
- Wyróżnienie w rasie francuski baran szary.

Kazimierz Stachura – V-ce prezes Zarządu OZHDI w Bielsku-Białej, przewodniczący Sekcji Królików. Mieszka w Bielsku-Białej, w dzielnicy położonej na uboczu, pod lasem. Prowadzi tam reprodukcyjną fermę królików rasy nowozelandzki biały (nr rej. S-104) oraz nowozelandzki czerwony (nr rej. S-105). Stada te są objęte oceną wartości hodowlanej i użytkowej od 2005 r., po wstąpieniu do Krajowego Centrum Hodowli Zwierząt w Warszawie.

Króliki pasjonowały go od najmłodszych lat. Zanim zdecydował się na rasy obecnie hodowane, posiadał jeszcze króliki rasy belgijski olbrzym szary oraz wiedeński niebieski. Obecnie stado podstawowe w rasie nowozelandzki biały i czerwony liczy 25 sztuk matek hodowlanych oraz 10 samców. Hodowla stoi na bardzo wysokim poziomie, o czym świadczą liczne nagrody zdobyte na wystawach krajowych i zagranicznych:

- V-ce champion NB na Krajowej Wystawie Zwierząt Hodowlanych w Poznaniu w 2006 r.
- Champion NC na Środkowoeuropejskiej Wystawie Królików w Nitrze w 2007 r. i 2008 r.
- V-ce champion NB w 2008 r., champion NC i v-ce champion NB w 2010 r. oraz champion NB i v-ce champion NC na Krajowej Wystawie Zwierząt Hodowlanych w Poznaniu.
- Champion NB na Letniej Wystawie Młodych Królików w Nitrze w 2011 r.
- Lipsk 2012 – NB 382,5 pkt. (95,5; 96; 95; 96) 380,5 pkt. (93,5; 96; 95; 96)

Na sukcesy Pana Kazimierza składają się: wieloletnie doświadczenie oraz ogromna pasja w pracy hodowlanej. Aby osiągać wysoki poziom fermy, poświęca wiele czasu swoim pupilom, a do wystaw przygotowuje je bardzo starannie. Drugą pasją, której się oddaje jest wędkowanie. Uczestniczy w różnych zawodach, na których również zdobywa nagrody. Hobby sprawia mu wielką radość, tym bardziej, że wspiera go żona Zofia. Jak trzeba to opiekuje się królikami, robi też pysznego karpia w galarecie po udanym łowieniu.

Dariusz Wencepel – Członek Sekcji Królików w OZHDI w Bielsku-Białej.

Mieszka na Śląsku, w miejscowości Tychy, absolwent Akademii Ekonomicznej w Katowicach, Radny Miasta Tychy. Hodowlą królików zajmuje się od 14 lat.

Zaczynał od dwóch samic belgijskich olbrzymów szarych, które dały początek całej hodowli. Następnie wprowadził inne rasy, jak nowozelandzki biały oraz kalifornijski czarny. Od 2006 r. hodowla królików Pana Dariusza została objęta oceną wartości użytkowej i hodowlanej przez Krajowe Centrum Hodowli Zwierząt w Warszawie. Każda z ras ma przyznany osobny nr rejestracyjny, dla belgijskich olbrzymów szarych jest to S-29, dla nowozelandzki białych S-291 oraz dla kalifornijskich czarnych S-292. Króliki z tej hodowli biorą udział w wystawach regionalnych, krajowych i ogólnopolskich, zajmując na nich czołowe miejsca.

Najważniejsze sukcesy w hodowli:

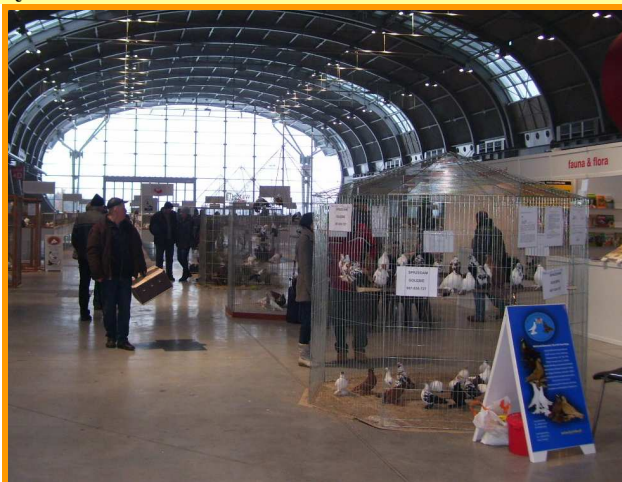
- Champion NB na XXIV Krajowej Wystawie Zwierząt Hodowlanych w Poznaniu 2010 r.
- Championat BOS za kolekcję w rasach dużych (385 pkt) , Championat KC za kolekcję w rasach średnich (382 pkt) , a także Champion KC na Ogólnopolskiej Wystawie Królików w Wieluniu w 2011r.
- Championat NB za kolekcję (385pkt) oraz Championy i V-ce championy NB w Wieluniu w 2012 r.
- Lipsk 2012 – kol. NB 382 pkt (95,5 ;95; 95,5; 96) K 382,5 (95,5; 96,5 EG4 0.1; 95,5; 95).

Przez te wszystkie lata hodowli uzbierało się u Pana Dariusza już kilkadziesiąt tytułów championów i v-ce championów.

tekst: Andrzej Liwczak
Zdjęcia dostarczyli hodowcy

Nasi hodowcy w Kielcach

W dniach od 26 do 27 w Kielcach odbyła się Ogólnopolska Wystawa Drobego Inwentarza. Z Okręgowego Związku Drobego Inwentarza w Bielsku-Białej udział wzięło 10 hodowców gołębi i 3 hodowców królików. Wystawili oni 141 gołębi i 22 króliki.

Osiągnięcia:

Strach Henryk

Garłacz angielski II v-ce mistrz Polski – 376 pkt.

Majer Kazimierz

Bilogłówka gąbińska – II v-ce mistrz – 375 pkt.

Saksoński łysek dwuczuby – 95 pkt W, I v-ce mistrz – 377 pkt.

Zakonniczka niemiecka. – II v-ce mistrz – 371 pkt.

Liwczak Andrzej

Kłajpedzki wysokolotny – Mistrz Polski – 374 pkt.

Serbski wysokolotny – 95 pkt. NR.

Budzyński Aleksander

Kłajpedzki wysokolotny – I v-ce mistrz – 369 pkt. 95 pkt W.

Turała Robert

Krymka polska – I v-ce mistrz – 373 pkt.

Sroka Mieczysław

Roztoczański wysokolotny – 95 pkt NR.

Zamojski – 94 pkt W

Kłajpedzki wysokolotny – II v-ce mistrz – 369 pkt.

Stachura Kazimierz

Nowozelandzki biały – II v-ce mistrz – 378 pkt.

Koraczyński Grzegorz

Belgijski olbrzym – 381,5 pkt – Mistrz Polski, 95,5 pkt ZW.

Kubies Elżbieta

Olbrzym srokacz niemiecki – I v-ce mistrz – 378,5 pkt.

Francuski baran – 95 pkt. NR.

Odnaczenia otrzymali:

Srebrna Odznaka: Brzozowski Leonard, Gluza Czesław, Liwczak Andrzej

Braźnowa Odznaka: Matuszyński Czesław, Nowak Jan, Sroka Mieczysław.

W czasie trwania wystawy zawiązał się **Klub Hodowców Gołębi Wysokolotnych i Akrobatycznych** przy Dolnośląskim Stowarzyszeniu Hodowców Gołębi Rasowych i Drobego Inwentarza we Wrocławiu. Klub założyło 16 hodowców. Wybrano władze Klubu (2 osoby z OZHDI): **Liwczak Andrzej** – przewodniczący (Cieszyn OZHDI w Bielsku-Białej), **Wojciechowski Andrzej** – v-ce przewodniczący (Wrocław) **Sroka Mieczysław** – Kierownik Lotów (Sarżyna, OZHDI w Bielsku-Białej), **Oruba Antoni** – sekretarz (k.Opola), **Niemczak Andrzej** – członek (Zamość).

Andrzej Liwczak

Ciekawostki z wystaw

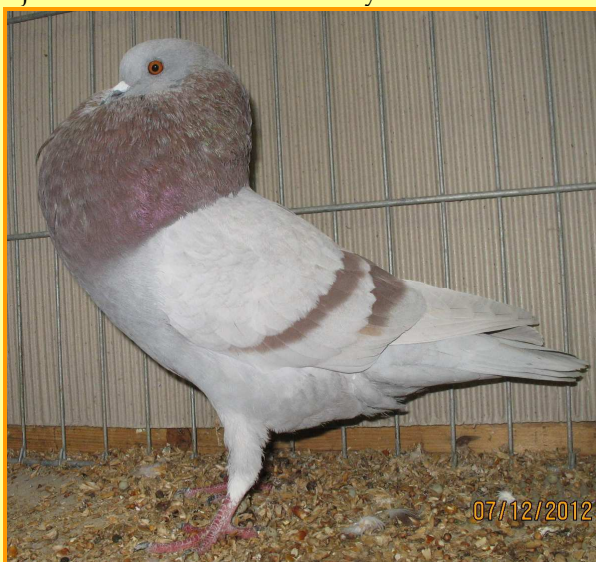

Lipsk 2012

(EE 352) Niederländischer Lockenkröpfer, Boulant Néerlandais frisé, Dutch Curled Cropper

Proponowana polska nazwa: Holenderski garłacz lokowany

Wyhodowany został w Holandii przez Petera Stallmanna z Bredy. Wstępnie został on uznany w 1947 roku. Obecnie cieszy się dużą popularnością. Występuje w wielu odmianach barwnych.

Lipsk 2012

(EE 332) Horseman Kröpfer, Boulant Horseman Horseman Pouter

Proponowana polska nazwa: Garłacz horseman

Jest to stara rasa, wyhodowana w Szkocji, gdzie jest bardzo popularna, szczególnie na osiedlach robotniczych. Występuje w wielu odmianach barwnych.

Lipsk 2012

(EE 718) Genter Mövchen, Cravaté Gantois, Ghent Owl

Proponowana polska nazwa: Mewka gandawska

Jest to stosunkowo młoda rasa, która wyhodowana została w Belgii, w okolicach Gandawy. Występuje wyłącznie w odmianie białej.

Lipsk 2012

(EE 814) Bremer Tümmeler Culbutant de Brème Bremen Tumbler

Proponowana polska nazwa: Bremeński lotny

Bardzo stara rasa gołębi lotnych z okolicy Bremy (Niemcy). Znane jest wiele odmian, między innymi z bródką.

Zdjęcia: Z. Jakubanis
Tekst: Manfred Uglorz

Uznane rasy gołębi w Polsce

Spis alfabetyczny

Nazwa rasy	Numer w EE	Grupa			
Agaran	EE 893	IX	Białostocki tarczowy lotny		IX
Aichbiler	EE 484	V	Biały czarnodzioby	EE 802	IX
Akermański		IX	Biały orłowski		IX
Amerykański domowy lotny	EE 915	IX	Biały perłowodzioby	EE 802	IX
Amerykański lotny		IX	Bielcki krótkodzioby		IX
Angielska mniszka	EE 896	IX	Bij uzbecki	EE 892	IX
Angielski krótkodzioby	EE 832	IX	Błagodarnieński lotny	EE 970	IX
Angielski szlachetny wystawowy	EE 29	I	Bocian warszawski łapciasty		IX
Angielski średniodzioby	EE 830	IX	Brodacz orłowski		IX
Antwerpski wystawowy	EE 26	I	Brodawczak ostrowiecki	EE 117	II
Argawski białogon	EE 410	V	Brodawczak podkarpacki		II
Astrachański lotny		IX	Brodawczak polski	EE 116	II
Bagdeta czeska	EE 110	II	Budapeszteński białoloty		IX
Bagdeta częstochowska		II	Budapeszteński krótkodzioby	EE 844	IX
Bagdeta francuska	EE 107	II	Chiński gołąb	EE 609	VII
Bagdeta frankońska	EE 106	II	Chiński wywrotek	EE 914	IX
Bagdeta morawska	EE 111	II	Chorwacki roller z Sisak	EE 938	IX
Bagdeta norymberska	EE 105	II	Czajka z Sankt Gallen	EE 431	V
Bagdeta ostrawska	EE 109	II	Czeska czajka łapciasta	EE 477	V
Bagdeta sztainhaimska	EE 108	II	Czeski kolorowy	EE 401	V
Barwnogłówka królewiecka	EE 905	IX	Czeski wysokolotny	EE 967	IX
Barwnogłówka poznańska	EE 910	IX	Czilik rostowski		IX
Beneszowski	EE 54	I	Czilik taganrogski	EE 867	IX
Berliński długodzioby	EE 805	IX	Czystooki	EE 906	IX
Berliński krótkodzioby	EE 904	IX	Damasczeński	EE 42	I
Berliński lotny łapciasty	EE 806	IX	Debreczyński roller	EE 849	IX
Bernardyński srokacz	EE 446	V	Dolnośląski biały łapciasty	EE 961	IX
Berneńska kukułka	EE 411	V	Dragon	EE 104	II
Berneński białogon	EE 415	V	Duński długodzioby lotny	EE 811	IX
Berneński lustrzany	EE 141	V	Duński szczygieł	EE 404	V
Berneński pstrogłowy	EE 413	V	Exhibition homer	EE 28	I
Berneński skowronek	EE 412	V	Felegyhazer	EE 858	IX
Berneński srokacz z czółkiem	EE 483	V	Frankoński błyszczący	EE 487	V
Białka polska		I	Frankoński polny	EE 444	V
Białogłówka angielska		IX	Frankoński srokacz sercaty	EE 445	V
Białogłówka elbląska	EE 908	IX	Frankoński tarczowy	EE 449	V
Białogłówka gąbińska	EE 909	IX	Garłacz amsterdamski	EE 331	IV
Białogon radomski		IX	Garłacz angielski	EE 310	IV
			Garłacz angielski miniaturowy	EE 329	IV
			Garłacz bawarski	EE 315	IV

Garłacz brneński	EE 330	IV	Kapucyn staroholenderski	EE 603	VII
Garłacz czeski siwy	EE 325	IV	Karier	EE 101	II
Garłacz dolnobawarski	EE 346	IV	Karno	EE 7	I
Garłacz francuski	EE 307	IV	Kaselski	EE 803	IX
Garłacz gent (gandawski)	EE 309	IV	Kazański pulsujący	EE 868	IX
Garłacz górnośląski białogłowy		IV	King	EE 204	III
Garłacz górnośląski koroniasty	EE 320	IV	Kiszyniowski krótkodzioby		IX
Garłacz hanacki	EE 314	IV	Kłajpedzki wysokolotny	EE 815	IX
Garłacz heski	EE 317	IV	Kolorowy z Echterdingen	EE 443	V
Garłacz holenderski	EE 302	IV	Komarneński	EE 857	IX
Garłacz jeneński	EE 340	IV	Koroniarz barwnoogoniasty	EE 877	IX
Garłacz marchenero	EE 334	IV	Koroniarz końcący	EE 877	IX
Garłacz morawski	EE 312	IV	Koroniarz sercący	EE 877	IX
Garłacz morawski białogłowy	EE 321	IV	Koroniasty z Soultz	EE 18	I
Garłacz morawski siodłaty	EE 311	IV	Korosi	EE 864	IX
Garłacz norwicki	EE 306	IV	Koszua	EE 8	I
Garłacz pomorski	EE 303	IV	Koszycki wysokolotny	EE 930	IX
Garłacz saksoński	EE 316	IV	Krasnodarski średniodzioby	EE 949	IX
Garłacz siodłaty	EE 305	IV	Kriukowski biały		IX
Garłacz siodłaty łapciasty	EE 304	IV	Krótkodzioba sroka rosyjska		IX
Garłacz słowacki	EE 322	IV	Krótkodzioby polski	EE 948	IX
Garłacz staroniemiecki	EE 301	IV	Krótkodzioby tomaszowski		IX
Garłacz śląski	EE 323	IV	Krótkodzioby wywrotek rzewski		IX
Garłacz tęczyowy	EE 319	IV	Krymka białostocka	EE 935	IX
Garłacz turyński	EE 324	IV	Krymka hamburska	EE 900	IX
Gąska wiedeńska	EE 839	IX	Krymka polska	EE 934	IX
Gdański wysokolotny / Sokół wys.	EE 816	IX	Krzemieńczuk		IX
Giant homer	EE 30	I	Kurak florencki	EE 201	III
Giers	EE 9	I	Kurak maltański	EE 203	III
Gil	EE 402	V	Kurak srokaty	EE 202	III
Gołoszyjka rumuńska	EE 853	IX	Kurski wysokolotny		IX
Gospodarczy z Mittelhausen	E 45	I	Lahore	EE 37	I
Grzywacz permski	EE 871	IX	Lazurek	EE 403	V
Grzywacz polski	EE 937	IX	Libański	EE 38	I
Hamburski lotny	EE 899	IX	Listonosz polski	EE 114	II
Hanowerski lotny	EE 813	IX	Litewski jednokolorowy		IX
Hiszpan	EE 46	I	Litewski tygrysowaty		IX
Hiszpański brodawczak czerwonoobrewy	EE 118	II	Loczek	EE 601	VII
Holenderski listonosz wystawowy	EE 33	I	Lucerneński białogon	EE 423	V
Holenderski wysokolotny	EE 824	IX	Lucerneński jednobarwny	EE 417	V
Indian	EE 102	II	Lucerneński miedzianopierśny	EE 420	V
Jejski dwuczuby	EE 870	IX	Lucerneński mlmer	EE 418	V
Kaliski biały		IX	Lucerneński pstrogłowy	EE 422	V
Kanik pracheński	EE 21	I	Lucerneński tarczowy	EE 419	V

Hodowca gołębi rasowych, drobiu ozdobnego i królików (19 (2013))

Lucerneński złotopiersny	EE 421	V
Łódzki pstry	EE 809	IX
Masłowy kutnowski		IX
Maściuch polski	EE 960	IX
Mewka aacheńska	EE 705	VIII
Mewka anatolijska	EE 713	VIII
Mewka angielska	EE 712	VIII
Mewka antwerpska	EE 701	VIII
Mewka barbarisi	EE 725	VIII
Mewka barwnoogoniasta	EE 709	VIII
Mewka domino	EE 715	VIII
Mewka egipska jednokolorowa	EE 710	VIII
Mewka figurita	EE 722	VIII
Mewka hamburska	EE 707	VIII
Mewka lutycka barbet	EE 723	VIII
Mewka niemiecka tarczowa	EE 708	VIII
Mewka orientalna	EE 714	VIII
Mewka polska	EE 724	VIII
Mewka staroholenderska	EE 703	VIII
Mewka staronemiecka	EE 704	VIII
Mewka staroorientalna	EE 726	VIII
Mewka turbit	EE 711	VIII
Mewka turbiteen	EE 716	VIII
Mewka włoska	EE 706	VIII
Mikołajowski		IX
Ministerlandzki polny	EE 407	V
Mniszka kijowska	EE 891	IX
Mniszka tulska		IX
Modena angielska	EE 205	III
Modena niemiecka	EE 206	III
Modena włoska (Triganino)	EE 207	III
Mondain	EE 6	I
Montoban	EE 3	I
Morawski strasser	EE 22	I
Motyl warszawski	EE 936	IX
Muki	EE 820	IX
Murzyn polski		IX
Murzyn szmalkaldzki	EE 602	VII
Murzynek lotny		IX
Nadreński klakier kołujący	EE 1103	IX
Niemiecka sroka koziołkująca	EE 828	IX
Niemiecki długodzioby lotny	EE 801	IX
Niemiecki kolorowy gładkonogi	EE 406	V
Niemiecki tippler wystawowy	EE 840	IX

Niemiecki wystawowy	EE 32	I
Norymberska jaskółka	EE 447	V
Norymberski skowronek	EE 448	V
Nowoczerkaski czarnoogoniasty	EE 872	IX
Olbrzym rzymski	EE 1	I
Olbrzym węgierski	EE 2	I
Orlik białostocki		IX
Orlik polski	EE 963	IX
Orlik wileński	EE 964	IX
Pasiak perłowy	EE 802	IX
Pasiak perłowy brązowoloty	EE 802	IX
Pasiak perłowy jarzębiaty	EE 802	IX
Pasiak perłowy jarzębiaty brązowoloty	EE 802	IX
Pasiak srebrzysty	EE 802	IX
Pasiak srebrzysty jarzębiaty	EE 802	IX
Pasiak srebrzysty jarzębiaty szaroloty	EE 802	IX
Pasiak srebrzysty szaroloty	EE 802	IX
Pawik	EE 606	VII
Pawik indyjski	EE 607	VII
Perłowy	EE 802	IX
Perukarz	EE 605	VII
Płasacz staronadwiślański	EE 907	IX
Polski perłowy łapciasty		IX
Polski pocztowy wystawowy		I
Polski srebrzysty łapciasty		IX
Polski tarczowy wysokolotny	EE 965	IX
Południowobaczkijski lotny	EE 941	IX
Południowonemiecki białogon	EE 434	V
Południowonemiecki łysek	EE 435	V
Południowonemiecki mnich gładkonogi	EE 437	V
Południowonemiecki mnich łapciasty	EE 436	V
Południowonemiecki murzyn	EE 439	V
Południowonemiecki pstrogłowy	EE 433	V
Południowonemiecki skowronek	EE 432	V
Południowonemiecki tarczowy	EE 438	V
Południowonemiecki z czółkiem	EE 441	V
Południowonemiecki ze śliniaczkiem	EE 440	V
Pomorski daszkooki	EE 817	IX
Praski krótkodzioby lotny	EE 913	IX
Regensburski lotny	EE 852	IX
Roller orientalny	EE 850	IX
Roller z Birmingham	E 918	IX
Romagnoli	EE 5	I
Rostocki Lotny	EE 901	IX

Hodowca gołębi rasowych, drobiu ozdobnego i królików (19 (2013))

Rostowski białopierśny	EE 873	IX
Rostowski jednokolorowy		IX
Rostowski łabędź		IX
Rostowski tygrysi		IX
Rosyjski tarczowy		IX
Roztoczański wysokolotny		IX
Rumuński białoogoniasty lotny	EE 855	IX
Ryś polski	EE 24	I
Rzeszowski wystawowy		I
Saksońska czajka	EE 469	V
Saksońska czajka białoskrzydła	EE 476	V
Saksońska jaskółka	EE 468	V
Saksoński barwnopierśny	EE 474	V
Saksoński białogon	EE 465	V
Saksoński bocian	EE 470	V
Saksoński łysek dwuczuby	EE 466	V
Saksoński mnich	EE 467	V
Saksoński polny kolorowy	EE 475	V
Saksoński tarczowy	EE 471	V
Saksoński z czółkiem	EE 472	V
Saksoński z księżycem	EE 473	V
Sarlandzki	EE 11	I
Seldzucki	EE 613	VII
Serbski wysokolotny	EE 866	IX
Show homer	EE 27	I
Show racer	EE 31	I
Siedmiogrodzki wywrotek dwuczuby	EE 863	IX
Skowronek koburski	EE 25	I
Słowacki wysokolotny	EE 932	IX
Sotobanka francuska	EE 20	I
Srebrniak polski	EE 802	IX
Srocza marchijska (2)	EE 90	IX
Srocza polska krótkodzioba	EE 969	IX
Sroka krakowska	EE 808	IX
Sroka łowicka	EE 802	IX
Stargardzki pulsujący	EE 818	IX
Staroaustracki lotny	EE 834	IX
Staroholenderski lotny	EE 826	IX
Staroniemiecki murzyn	EE 479	V
Stawak czeski	EE 345	IV
Stawak małopolski		IV
Stawak polski		IV
Stawak śląski	EE 318	IV
Strasser	EE 23	I

Swift egipski	EE 43	I
Swift syryjski	EE 44	I
Syberyjski	EE 962	IX
Szary moskiewski		IX
Szczeciński krótkodzioby	EE 912	IX
Szpak	EE 405	V
Sztralundzki	EE 804	IX
Szwajcarski jednobarwny	EE 416	V
Szwajcarski listonosz	EE 485	V
Szwedzki lotny	EE 881	IX
Szymel hamburski	EE 898	IX
Śląska barwnogłówka	EE 64	I
Śląski murzynek	EE 480	V
Śląski tarczowy		I
Teksański	EE 12	I
Timiszoarski srokacz	EE 856	IX
Tipler angielski	EE 829	IX
Tipler zagłębiowski		IX
Turczyn		II
Turgawski białogon	EE 428	V
Turgawski elmer	EE 424	V
Turgawski młynarz	EE 425	V
Turgawski mnich	EE 462	V
Turgawski tarczowy	EE 427	V
Turkot altenburski	EE 513	VI
Turkot angielski	EE 508	VI
Turkot arabski	EE 514	VI
Turkot bernburski	EE 504	VI
Turkot bucharski	EE 501	VI
Turkot drezdeński	EE 505	VI
Turkot frankoński	EE 512	VI
Turkot harzburski	EE 506	VI
Turkot niemiecki dwuczuby	EE 502	VI
Turkot niemiecki jednoczuby	EE 503	VI
Turkot niemiecki z rozwidlonym ogonem	EE 509	VI
Turkot szmieleński	EE 511	VI
Turkot vogtlandzki białogłowy	EE 507	VI
Turyńska czajka	EE 458	V
Turyńska jaskółka	EE 456	V
Turyński barwnopierśny (1)	EE 46	V
Turyński białogłowy	EE 454	V
Turyński białogon	EE 452	V
Turyński bocian	EE 457	V
Turyński jednobarwny (0)	EE 45	V

Turyński lysek białoogoniasty	EE 453	V	Wrocławski wystawowy		I
Turyński mnich	EE 462	V	Wstegowy rzewski	EE 866	IX
Turyński tarczowy	EE 459	V	Wysokolotny budapeszteński	EE 845	IX
Turyński z białym śliniaczkiem	EE 455	V	Wywrotek jaski	EE 862	IX
Turyński z czółkiem	EE 460	V	Wywrotek koszycki	EE 931	IX
Turyński z księżycem	EE 463	V	Wywrotek mazurski	EE 968	IX
Turyński złotawiec	EE 451	V	Wywrotek odeski		IX
Voorburski garłacz tarczowy	EE 327	IV	Wywrotek praski średniodzioby		IX
Warszawski motyl średniodzioby		IX	Wywrotek rakownicki	EE 855	IX
Węgierski lotny oszroniony (Deresz)	EE 966	IX	Wywrotek smoleński		IX
Widyn		IX	Wywrotek wschodniopruski	EE 819	IX
Wiedeński białotarczowy	EE 837	IX	Zakonniczka niemiecka	EE 897	IX
Wiedeński krótkodzoby	EE 838	IX	Zamojski		IX
Wiedeński lotny	EE 835	IX	Zuryski białogon	EE 430	V
Wiggertalski barwnoogoniasty	EE 429	V	Żarowy tulski	EE 865	IX
Winerek polski		IX	Żuk tulski		IX
Wirtemberski murzyn	EE 442	V	Żyłasty kędzierzawy	EE 40	I
Wożański barwnopierśny	EE 874	IX	Żyłasty syryjski	EE 39	I
Wrocławski lotny	E 911	IX	Żyłasty z Basry	EE 41	I

Lucerneński pstrogłowy

Fot. Manfred Uglorz